

underholde Offentligheden, men som blev et velkomment Skalkeskjul for Bevarelsen af Misbrugene ved den tidligere Proces under det moderne Klædebon.

Saa gik man for anden Gang til England og hentede Anklagesystemet. Man opnaaede derigennem noget bedre end det, man havde haft, men som alligevel var langt ringere end det i England, fordi man ikke havde faaet den engelske Dommerstand samtidig. Det er min Tro, at man, om ikke nu, saa en Gang i Fremtiden, vil blive nødt til for tredje Gang at gaa over Kanalen og hente den engelske Dommer, prøve paa at faa en Dommerstand væsentlig udtagen paa samme Maade som den engelske, saaledes at det kræves, at det væsentlig bliver en mangeaarig Sagførerpraksis, der er det naturlige Grundlag for Dommervirksomheden. Der faar man Kendskabet til det praktiske Liv, der faar man den Uafhængighed, man kræver. Jeg tror, man der vil faa det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3de Valgkreds (Oscar Hansen) i Gaar efterlyste: den ideale Dommer. Og det er saa langt fra, at Kravet herom vil staa i Modstrid med endogsaa levende Ønsker om Lægmandselementer i Retsplejen, at denne Dommer tværtimod vil være den, som vil forstaa at komme i det rette Forhold til Nævningeretten, som ikke vil optræde overlegent over for den og ikke kuske den, og som paa den anden Side ikke vil være bange for den. Den Sagfører, der gennem en Aarrække er vant til at rette Henvendelser til Juryen som Sagfører, vil ogsaa være den rette Mand til som Dommer at vejlede den paa den Maade, han ved, den skal vejledes. Jeg tør ikke haabe, at vi allerede nu skulde kunne opstille som Krav i vore Love, at ingen kan ansættes som Dommer uden at have været praktiserende Sagfører. Vi have i Øjeblikket ikke nogen Sagførerstand, som vilde være i Stand til at udfylde de Krav, Systemet vilde stille. Jeg tror for saa vidt, at det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke) har Ret, naar han pegede paa den Gruppe af Jurister, der kan betegnes som Herredsfuldmægtige, Birkefuldmægtige, Byfogedfuldmægtige o. s. v. jeg tror, at der er et Element, som burde drages ind i Betragtningerne. Men saa tror jeg ogsaa, vi vilde have tilstrækkeligt Stof til en Dommerstand.

Det blev fremhævet af den sidste ærede Taler, at, hvis man gaar ad disse Veje, bliver man nødt til at sætte Lønnen til et vist Minimum. Det er rigtigt. Selv-

følgelig skal man ikke gaa til Lønninger som de engelske, 50—100,000 Kr., heller ikke til Lønninger, der svare til velstillede københavnske Sagføreres normale Indtægter for Øjeblikket. Man maa vente, at en anset Sagfører, som har virket i en Aarrække og samlet en beskedent Formue, vil betragte det som en Krone paa sin Tilværelse som Jurist at træde ind i de Domstole, foran hvilke han med Hæder har procederet i en Aarrække. Han vil da være tilfreds med noget ringere Vilkaar, men de maa være nogenlunde anstændige; de maa ogsaa være det af en anden Grund, som den ærede sidste Taler berørte, — men det skal jeg komme ind paa i en anden Sammensætning.

Rejser man Spørgsmaalet om, hvorledes man skal skaffe Midler til en saadan Lønning af Landsdommerne og Højesteretsdommerne, er der ogsaa fra flere Sider peget paa, at man skal søge at indskrænke det urimelig store Antal af juridiske Retsbetjente og Øvrigheds personer, som Forslaget fører med sig. Det bliver 206, 2 Gange 103, 103 Underrettsdommere og 103 Politimestre. (Afbrudelse: Det er 104). Naa, er det 104! Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) har jo særlig haft sin Opmærksomhed henvendt paa Underdommerne, han mente, at man burde tage Forretninger fra dem og lægge dem over til Politimestrene, saa kunde man indskrænke Dommernes Antal. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har været opmærksom paa, at der maaske er Betænklichkeiten ved at gøre de Jurisdiktioner, der kom frem derved, forskellige fra Politikredsene. Det er i alt Fald et Punkt, der fortjener Overvejelse. Jeg, der jo er mindre inde i det praktiske Retsliv end det ærede Medlem, har unægtelig mere haft Opmærksomheden henvendt paa en anden Side af Sagen. Saadan at slippe 100 Mennesker løs paa Landet, som udelukkende skulle være Politimestre, forekommer mig en uhyggelig Tanke. En alvorlig Mand, en meget moralsk Jurist af mit Bekendtskab, har forlængst sagt til mig: dette er en Ulykke, vi maa nære det mest levende Ønske om, at saa mange som muligt af disse Politimestre ville hengive sig til alle mulige borgerlige Laster, Drik, Usædelighed, Spil eller andet; det er den eneste Maade, vi kunne sikre os imod, at de blive en sand Landeplage. Adskillige ærede Medlemmer kende Eksempler fra deres Jurisdiktioner paa, at, efter at der har siddet en gammel, skikkelig Retsbetjent, som ikke har gjort meget ved Sagerne, er